

ဆွေးမြေ့သွားတဲ့

အိမ်တိုင်လေး

(ရသဂယ်လာရီ)

မယ်တံတောင်း

ခေါစာ

(၁)

"ရှပ် ... ရှပ် ... ရှပ်"

ဝါးရွက်ကြွေသံလေလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဝါးကိုင်းအချင်းချင်း ပွတ်တိုက်ဆွဲနေတဲ့ အသံလေလား။ ဘေးဘီ ဝဲယာကို ကြည့်လိုက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး အမှောင်ထုကြီးက ကြီးစိုးစပြုနေပြီ။ တဝီဝီ မြည်ပြီး သွေးသောက်ဖို့ အားယူနေတဲ့ ခြင်ကောင်တွေဆီကလည်း သွေး ညီနဲ့တွေ့က သင်းလို့ ။ တရှပ်ရှပ်အသံလာရာကို နားစွင့်ရင်း လေပြင်း ပြင်း တစ်ချက်အဝှေ့မှာ ခေါင်မိုးပေါ်ကို ဝါးကိုင်းကျသံ တဖြောင်းဖြောင်း ကြားလိုက်ရတယ်။ အိမ်အောက်က ခွေးပိန်မရဲ့ ဆွဲဆွဲ ငင်ငင်အူသံကိုကြားလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ ဘာကိုလန့်လို့ လန့်မိမှန်းမသိ။ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထမိလျှက်သား။ ဝင်လာတဲ့ ကြောက်စိတ် တချို့ကို ချိုးနှိမ်ပစ်ရင်း မိနှင်းလာရာလမ်းမဘက်ကို အားကိုးတကြီးနဲ့ မျှော်ငေး ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ ဒီနေ့ကျမှ အဖော်လာအိပ်ပေးတဲ့ မိနှင်း ကလည်း နောက်ကျနေလိုက်တာ။ ခုထိ ပေါ်လာတော်မမူသေး။

"ရှပ်...ရှပ်...ရှပ်"

တရှပ်ရှပ် အသံကို ဒုတိယမိကြားလိုက်ရပြန်ပါပြီ။

"ဘယ်သူတုန်း...ဘယ်သူတုန်း ဟဲ့ ...ဘယ်သူတုန်းလို့ မေးနေတယ်လေ"

ကြောက်စိတ်တွေကိုအဝေးဆုံးသို့ပို့ပစ်ကာ တုန်ရင်နေတဲ့ အသံကို ထိန်းရင်း အရဲစွန့်မေးပစ်လိုက်ပါတယ်။

"ကျူပ်...ကျူပ်...ဒေါ်သင်းမြပါ ဆရာမ။ ဆရာမ တစ်ယောက်တည်းလား။ မိနှင်း ခုထိမလာသေးဘူးလား"

တစ်ဖက်လူရဲ့ စကားသံကိုကြားကာမှ စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ ဓာတ်မီးကိုဆွဲယူပြီး အသံရှင်ဆီ ခြေလှမ်းတွေ ဦးတည်လိုက်ပါတယ်။ ခုနက "ရှပ်ရှပ်"နဲ့ တရားခံက ဒေါ်လေးသင်းမြကိုး။ ဓာတ်မီးနဲ့ သေချာထိုးကြည့်လိုက်တော့ ကျောင်း ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ကုန်းကုန်း၊ ကုန်းကုန်း နဲ့ တစ်ခုခုကို သဲကြီးမဲကြီး ကုန်းလုပ်နေလေရဲ့ ။ ကျောခိုင်း အနေအထားပေမယ့် ဘာတွေရွတ်လို့ ရွတ်မှန်းမသိတဲ့ ပွစိပွစိအသံက ကျွန်မနားစည်ဝကို အတင်းတိုးဝင်လာခဲ့ပေါ့။

"ဒေါ်လေးသင်းမြ ကုန်းကုန်း ၊ ကုန်းကုန်းနဲ့ ဘာတွေလုပ်နေတာတုန်း "

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမရယ်။ မြေးလေးပုတုံ နေမကောင်းတာနဲ့ မနေ့က အနောက်ရွာကို ဆန်ခွက်သွားမေး ချေတာ။ အဲဒါ ဆရာက အိမ်ရဲ့ တောင်ဘက်စူးစူးကို ခေါစာပစ်ရမယ်ဆိုလို့ ခေါစာလာပစ်တာ "

"ဘုရားရေ..."

ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်မ ဘုရားတမိသွားတယ်။ တိုးတက်နေတဲ့ ဒီနေ့ခေတ်ကြီးမှာ ဒီလိုခေါစာတွေ ဘာတွေ ပစ်တာလည်း ရှိသေးတယ်တဲ့ လား။ ခေါစာပစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ သိပ်

ကို ကြားခဲ့ဖူး တာပေါ့။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က နေစားမကောင်းဖြစ်ပြီဆိုရင် အမေတို့ က ဗေဒင်သွားမေး၊ ဆန်ခွက်သွားမေး လုပ်တတ် ကြတယ်။ ပြီးရင် ဟိုကဖမ်းသလို၊ ဒီကဖမ်းသလိုနဲ့ ဆိုင်ရာ၊ ပိုင်ရာတွေကို ဟိုဟာချကျွေး၊ ဒီဟာချကျွေး လုပ်လိုက်ကြ တာပဲ။ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်မှ အရင်တုန်းက လူကြီးတွေက နေသာထိုင်သာ ရှိသွားကြတာလေ။ ဒါပေမဲ့ ခုနောက်ပိုင်း ရောက်လာတော့ ရှေးလူကြီးတွေလည်း အသိတရားတွေရလာကြပြီထင်ပါရဲ့ ။

အဲဒီအစွဲတွေကို ဘယ်သူတွေချွတ်လိုက်ကြသလဲတော့ မသိ။ ရွာမှာ အရင်တုန်းကလို ဟိုဟာကျွေး၊ ဒီဟာကျွေးတွေ လုံးလုံးကိုမတွေ့ရတော့ ။ ခု ဒီရွာလေးမှာ တော့ ကျွန်မ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့နေရပြန်ပြီရောလေ။

အယုံအကြည်မရှိတာတော့မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ အယူသီးအားကြီးရင်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အဲဒီအစွဲတွေက ဒုက္ခပေး တတ်တယ် ဆိုတာ ဒေါ်သင်းမြသိပါလေစ။

"ဒေါ်လေးသင်းမြရယ် ကျွန်မဖြင့်လန့်သွားတာပဲ ။

မိုးချုပ်ကာမှ တရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ကျောင်းကိုများ သူခိုးကပ်သလားလို့ ။ ပစ်စရာရှားလို့ ဒီအနားမှာ မှ လာပစ်ရတာကိုး "

"ကျုပ်လည်း အိမ်ရဲ့ တောင်ဘက်ဆိုလို့ ကျုပ်အိမ်နားမှာ ပစ်မလို့ လုပ်ပါသေးတယ်။ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ကျုပ်အိမ် မှာ က ခွေးပေါတယ်လေ ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ကျောင်းထဲလာပစ်ရတာ။ ဆရာမကလည်း ခေါ်စာပစ်တာ မြင်တွေ့နေကျ မို့လား လန့်စရာမှ မဟုတ်ပဲဟာ။ ကျုပ်မြေးလေးလည်း သနားပါတယ်။ ဖမ်းဆီးထားရင်လည်း အမြန်နေကောင်းအောင် လုပ်ပေးကြပါတော့"

ငိုသံပါပါကြီးနဲ့ သူ့မြေးနေကောင်းအောင်လုပ်ပေးဖို့ အကြောင်း ပြောနေတဲ့ ဒေါ်သင်းမြရဲ့ အသံက တုန်ရီ လှိုက်မောလို့ နေပါတယ်။ ဒေါ်သင်းမြရဲ့ မျက်လုံးအမူအရာတွေက ကျွန်မကိုပဲ တောင်းပန်ခယနေတဲ့ အရိပ်တွေ ထင်နေသလိုလို။ ဘာလို့ တိုးလျှိုးတောင်းပန်ချင်နေတဲ့ အငွေ့အသက်တွေ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ တွေ့နေရတာလဲ။ ကျွန်မ နေတဲ့ ကျောင်းခြံထဲမှာ ခေါစာ လာပစ်မိလို့ အားနာနေတာများ လား။ ထားလိုက်ပါတော့လေ။

မနက်တုန်းက ပုတုံလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ ကလေးကတော်တော်လေး ညော့လို့ နေတယ်။ မြို့တက်ပြီး ဆေးခန်းပြဖို့ အကြောင်း တဖွဖွ ပြောပေမယ့်လည်း မွေးမြက သူ့အမေဒေါ်သင်းမြနဲ့ တစ်လေသံတည်း။ ပြောရဆိုရ ခက်ပါဘိ ရယ်နဲ့ ။ အိမ်ခြေ ၃၀ကျော်လောက်ပဲ ရှိပြီး ဘွဲ့ရပညာတတ် မရှိသလောက် ရှားတဲ့ ဒီရွာလေးက အသိပညာ ဗဟု သုတလည်း အတော်လေးခေါင်းပါးတယ်လို့ ပြောရမယ်။ အရေးအကြောင်းဆိုရင် ဆေးရုံ ဆေးခန်း ကလည်း မရှိ။ မြို့တက်ဆေးခန်း ပြဖို့ လည်း အတော်လေးခေါင်းမာပုံရကြပြီး ရှေးရိုးစွဲတွေက လွှမ်းမိုးထားပုံ တူပါရဲ့လေ။ ခုလည်း ဒေါ်သင်းမြတစ်ယောက် သူ့မြေးလေးကို တစ်စုံတစ်ခုဖမ်းစားထားပြီလို့ ထင်နေပြန်ပါပြီ။

"ဒေါ်လေးသင်းမြ ကလေးကို မြို့တက်ပြီး ဆေးခန်းသွားပြကြည့်ပါလား"

ကလေးအတွက်စိုးရိမ်မိတဲ့ စိတ်ကြောင့် ဆေးခန်းပြဖို့ အကြောင်း ခေါင်းမာမာနဲ့ ကျွန်မ ထပ်ပြောနေမိ ပြန်ပါတယ်။

"ဆေးခန်းပြစရာမလိုပါဘူး ဆရာမရယ်။ ကျုပ်မြေးလေးက အဖမ်း

အဆီးခံထားရတာ။ ကျုပ်ဆန်ခွက် မေးထားတာ သေချာပါတယ်။ ကျုပ်တို့ တစ်သက်လုံးမေးမေးပြီးတော့ ခေါစာပစ်လာတာ လွဲတယ်မရှိပါဘူး။ အိမ်က မွေးမြဲ ဆိုတာလည်း ဒီလောက်ခဏခဏပြောနေတာ။ ကလေးကို ခုမှ သိတဲ့ တွေ့ရာလူနဲ့ မထည့်ပါနဲ့ ဆိုတာ။ ခေတ်ကြီး ကိုက ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး။ ပညာသည် တွေကလည်း ပေါ့ပေါ့။ ကျုပ်မြေးလေးကို ပညာနဲ့ ပြုစားထားတာ နေမယ်"

"ဘုရားရေ "

ဒေါ်သင်းမြရဲ့ စကားကြောင့် ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်မဘုရားတမိလိုက်ပြန်ပါတယ်။ သရဲ၊ တစ္ဆေ တို့ ဖမ်းဆီး ထားလို့ ခေါစာလာပစ်တာလို့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တွေးထင်မိခဲ့တာ။ လက်စသတ်တော့ ဒေါ်သင်းမြက သူ့မြေး ပုတုံလေးကို စုန်းတို့ ကဝေတို့ ပြုစားတာလို့ ထင်နေရှာတာကိုး။ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မတောင် မလုံမလဲ ဖြစ်သွားမိတယ်။ ဒေါ်လေးသင်းမြရဲ့ အစွဲတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပေးဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ကူပေမယ့် ပုတုံလေးကိုတော့ မနက်ဖြန် မြို့ဆေးခန်းသွားပြဖို့ အကြောင်းမွှေးမြကို လောဆော်ရပါအုံးမယ်လေ။ သူတို့ ရဲ့ အသိပညာ ဗဟု သုတ နည်းပါးမှုတွေကြောင့် ကလေးခမျာ မြေစာပင်ဖြစ်သွားမှာ ကိုပဲ စိုးရိမ်မိပါတယ်။

"ကဲကဲ ကျုပ်လည်း သွားဦးမယ်။ ကျုပ်မြေးလေးသာနေကောင်းအောင်သာ လုပ်ပေးကြပါ။ ကလေးကို ချစ်တော့လည်း ချစ်ပေါ့။ ပညာပြတာလည်း ရပ်ပါတော့"

ဒေါ်သင်းမြက နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကျွန်မကြားအောင်တီးတိုးရေရွတ်သွားပြန်ပါသေးတယ်။

"ဟူး...တယ်လည်း ခက်ကြတာကိုး"

ဒေါ်သင်းမြ ဘာပြောချင်နေသလဲဆိုတာကို ကျွန်မ ရိပ်ဖမ်း၊သံဖမ်း နဲ့
ဖမ်းမိသလိုလိုတွေ့ရှိသား ။ ထင်ချင် သလိုသာ ထင်ကြပါစေတော့။
လောလောဆယ်တွေ့သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကြိတ်ချရုံမှ တစ်ပါး။
